

(1932 -)

HEKİMOĞLU İSMAIL (ÖMER OKÇU)

Hekimoğlu İsmail ağabeyimizi randevu alarak 10 Nisan 2015 tarihinde İstanbul Cağaloğlu'nda kurucusu olduğu TİMAŞ Yayınları'nda ziyaret ettik. Bizi fevkalade samimi ve hasbi duygularla karşıladı, sorularımıza cevaplar verdi. Kendisini heyecanla dinledik ve konuşmalarımızı kamera ile kaydettik.

Hekimoğlu ağabeyimizin asıl adı Ömer Okçu'dur. Dedesinin ismi olan 'Hekimoğlu İsmail' imzasıyla yazılarını yazdı, böyle tanındı. 1932'de fakir düşmüş bir ailede, Erzincan'da doğdu. Anne ve babasının okuma yazması yoktu. Bu sebeple içinde kitap bulunmayan bir evde büyüdü. 1939 Erzincan Depremi'nde ablası, ağabeyi ve kardeşi depremde ölmüş, annesi, babası ve kendisi yaralı olarak kurtulmuştur.

İlk ve orta öğrenimini Erzincan'da tamamladıktan sonra 1950'de İstanbul'a giderek Zırhlı Birlikler Okulu'na yazılmıştır. 1952'de askeri okulu tamamlamasının ardından Kartal Maltepe'deki 1. Zırhlı Birlikler Tugayı'nda Tank Astsubayı olarak göreve başlamış, bir süre Erzurum/Kandilli'de görev yapmasının ardından 1960'ta Hava Kuvvetleri'ne geçerek 'füzeci' olmuştur. Amerika'ya elektronik üzerine 6 aylık eğitime gönderilmiş ve füzeler üzerinde uzmanlaşmıştır. Askerlik hayatı boyunca 10 kez Amerika'da eğitimlere katılmıştır.

Ömer Okçu, ilk kez 1957'de gördüğü Kuran'ı okumanın yanında, Arapça, İngilizce ve Osmanlıca'yı da kendi çabasıyla öğrenmiştir. Din ile ilgilenmeye başlaması üzerine eserleriyle adını duyduğu Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri ile bizzat tanışmak için 1957'de Emirdağ'a giderek Risale-i Nur talebeleri arasına katılmıştır.

1972'de ordudan emekli olan Ömer Okçu Nurcu kimliği sebebi ile birçok kez üstlerine şikâyet edilmesine rağmen çalışkanlığı ve bilgisi onun ordudan atılmasını önlemiştir. Ancak, askeriyede çok defa mahkeme kararı ile olmasa da komutan emri ile hapis cezası almıştır.

1967'de haftalık İttihad Gazetesi ile yazı hayatına başlayan Ömer Okçu, kendini gizlemek ve kitaplarını korumak adına Hekimoğlu İsmail müstear adını kullanmayı tercih etmiştir. 1967'de, 100'e yakın baskısı yapılan yüz binlerin okuduğu Minyeli Abdullah romanını yazmıştır. 1969-1974 yılları arasında Yeni Asya Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapmış, 1975'te Sur Dergisi'ni çıkarmıştır. 1975'te Ahmed Günbay Yıldız ile birlikte Türdav'ı, 1982'de ise birçok ortakla beraber, şu anda başında oğlu Osman Okçu'nun bulunduğu TİMAŞ Yayınevi'ni kurmuştur. 1988'den beri Zaman Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapmaktadır. Hekimoğlu İsmail'in 30'dan fazla eseri vardır. Yurtiçi, yurtdışı konferansları ise yüzlerce dir.

Yazıları sebebi ile 11 defa hakkında soruşturma açılmıştır. Bir sene mahkûmiyet cezası almış, infaz yasası gereği cezasında indirime gidilmesi üzerine 1992'de Şile Kapalı Ceza ve Tevkifevi'nde 72 gün hapis yatmıştır.

Hekimoğlu İsmail 3 Şubat 2002'de Eyüp Sultan Camii'nde bulunduğu sırada beyin kanaması geçirmiş, komadan kurtulup evine getirilmesinin ardından 1 Mart 2002'de ikinci defa beyin kanaması geçirmiştir. Kendisine müdahale eden doktorların yüzde 5 yaşama şansı vermesine karşın hayatta kalmış ancak vücudunun sol tarafı felç olmuştur.

Hekimoğlu ağabey, hatıralarını bizzat okuyup tashih etmiştir.

Hekimoğlu İsmail Anlatıyor:

Başlangıçta bendeniz Nihal Atsız'la, Türkçülerle beraber çalışıyordum. Necip Fazıl, Osman Yüksel; onlarla da çok beraber oldum. Bir de duydum ki Said Nursi isminde bir kişi varmış, eserleri yasakmış. Madem yasak, ben de ona hizmet edeceğim dedim, gittim Emirdağ'ına. Sene 1957

BEDİÜZZAMAN: AMERİKA'DAN VE ALMANYA'DAN RİSALE-İ NUR İSTENİYOR, ORAYA GÖTÜR

Bana dediler ki; "Onları Süleymaniye Kirazlımescid sokak, 46 Numara'da bulursun." Gittim oraya. Beni kapıda karşıladılar, gel bakalım dediler dersaneye aldılar. Önce "Niye geldin? Ne istiyorsun?" gibi sorular sordular. Dedim: "Üstad'ı tanımak istiyorum." Dediler: "Üstad misafir kabul etmez, sen bir hizmet yap o hizmetle gidersin Üstad'ın yanına." "Ne yapacağım?" dedim. Orada bana kitaplar verdiler, bunları Üstad'a götür dediler. Böylece Eskişehir üzerinden Emirdağ'ına gittim. Elle yazılan Osmanlıca kitaplardı, onları götürüyorum ben. O zamanlarda da bu risaleler yakalandı mı adamı hapse atıyorlar. Öyle bir devir... Askerdim aynı zamanda. Olsun dedim...

Beni Üstad'ın yanına getirdiler, kapıdan girer girmez hemen oturdum. Dedim: "Efendim, ben Kur'an okumasını bilmiyorum. Ne yapayım?" Üstad dedi: "Günah-ı kebâiri terk et. Sünnet-i Seniyyeye ittiba et. Namazı erkânı ile kil. Sonundaki tesbihat'ı yap." Tabi ben bunları hiç anlamadım o zaman. Ama hemen yazdım... Malum biz kalem, kâğıt, defter taşıyoruz. Hemen yazdım, anlamadım çünkü. Yanında değil, çıkınca dışarı yazdım. Sonradan gittim müftüye. İstanbul Müftüsü Ömer Nasuhi Bilmen idi. Kâğıdı uzattım, dedim: "Hocam bunlar nedir?" Baktı "Evladım bunlar ilmihaldir. İlmihali al oku, hallolur bu iş" dedi.

Üstad sonra şunu söyledi: "Amerika'dan ve Almanya'dan Risale-i Nur isteniyor, oraya götür." Ben de füzeci olduğum için her sene Amerika'ya gidiyorum zaten, orada füze atışları yapıyoruz. İçimden "Tamam" dedim.

GÜMRÜKLERDE YÜZ ALTMİŞ SUBAYIN BAVULU ARANDI, BENİM BAVULUM ARANMADI

Ve Risale-i Nurları Amerika'ya götürdüm. Bir bavula şahsî eşyayı koydum. Bir bavula da Risale-i Nur koydum. Hâlbuki Risale-i Nur'u daha yeni tanıdım, okumuş da değilim. İstihdam işte... Amerika'ya gittim. Türkiye gümrüklerinde, Amerika gümrüklerinde her bavul arandı. (heyecanla anlatıyor) Yüz altmış subay ve astsubayın her bavulu arandı, benim bavulum aranmadı. Bir arkadaş diyordu ki: "Yahu senin ne güçlü torpilin var böyle, senin bavulunu aramıyorlar." Bazıları biliyordu Risale-i Nur götürdüğümü. Amerika'ya vardık. Üstad Amerika'ya götür dedi ama adres yok. Kocaman Amerika... Ben ne yapacağım şimdi, bu kitapları kime vereceğim diye düşünmeye başladım. Üstad çok keramet gösterirdi. Ben de onlardan bir kısmına şahid olmuşum. Kendi kendime dedim; Üstad bana yol gösterir...

Tekzas Eyaleti Elpaso şehrinde dünyanın en büyük füze ve uçak okulundayız. Bavul okulda duruyor. Orada da sormuyorlar; başka hiç bavul yok okulda. Bu nereden geldi, niye geldi, nereye geldi diye soran yok. Başkalarının bavulu yok, yasak zaten. Biz ne kadar rütbeli olsak da okul yani orası, talebeyiz. Ayakkabı boyasına, tıraşımıza kadar dikkat ediyorlar, bavula bakmıyorlar. Papazlar geldi. Yaptığımız füzelerin insanlık âlemine faydalı olması için dua ettiler. Biz de âmin dedik. Ve İncil dağıttılar. Ben hemen bir tane aldım. Bir arkadaş da bana kızdı. "Yahu Türkiye'de hocalık yapıyorsun, burada papaz mı olacaksın?" dedi. Yani korumak istiyor beni aslında. Alma demek istiyor. "Yok, kültüredür bu, okuyacağım size ne." dedim Yatakhaneye gidince İncil'i birinci sayfadan karıştırmaya başladım. Birinci sayfada "The İsmamic Center Washington" yazıyor. "İslam Merkezi Washington" Tamam adresi buldum dedim; hemen oraya bir mektup yazdım. "Türkiye'de Bediüzzaman Said Nursi isminde bir İslam âlimi var, eserlerini getirdim. Ne yapayım?" "Postaya ver gönder" dediler. Postaya verdim, gönderdim.

Dört sene sonra tekrar gittiğimde –zaten Türkiye'den giden uçaklar Washington'a iniyor- baktım küçük bir odada fevkalade güzel, özel bir dolap ayırmışlar. Dolabın önü kilitli camekân, Risale-i Nurlar içinde. İhlâs ve Uhuvvet Risalesi Latinceydi. Diğerlerinin hepsi el yazısı, teksir ve el yazısı büyük büyük kitaplar. Tabi anladılar adamlar; asar-ı antika... Ona göre muhafaza etmişler. Sonra, "Bunlar Risale-i Nur'dur, Bediüzzaman'ındır. Bediüzzaman bir İslam âlimidir" diye biraz anlattım onlara.

Bizim Amerika seyahatimiz 1956'da başladı, on sene devam etti. On defa füze atışı yapmaya gittim Amerika'ya. Türkiye NATO üyesi malum... Füzeleri veren de Amerika. Aslında Amerika bizi imtihan ediyor; "Türkler bu füzeleri kullanabilir mi..." diye. Onun için bizim çalışmamıza not veriyorlar devamlı. Elhamdülillah hep birinci olduk orada.

BEN RİSALE-İ NURLARI OKUMASAYDIM HAYATIM MAHVOLURDU

Üstad Bediüzzaman'la bir daha görüşemedim. Tarihçe-i Hayat 1958'de basılırken forma forma alırdım. Onları getirir okurdum. Üstad'ın hayatı bana çok tesir etti. Ben Risale-i Nurları okumasaydım, felsefe ile meşgul olan bir adamdım şimdi. Hayatım mahvolurdu... Beni Risale-i Nurlar kurtardı... Beni en çok etkileyen risaleleri

soruyorsun. Risale-i Nur'da önemli olan Uhuvvet, İhlâs, bir de iktisat Risalesi... Bu üç risale beni eskiden beri ilgilendirmiştir. Ve halen de onlarla çalışıyorum. Benim şu anda yazdıklarım, konuştuklarımın hepsi Risale-i Nurdandır. Hala Risale-i Nur okurum. Bak işte önümde, masamda duruyor.

ADAM MÛSA AS. MI TANIMİYOR, YAZIYI OKUYAMIYOR, HAPSE GİRMEYİ GÖZE ALMIŞ RİSALE DAĞITIYOR

Bir hatıramı anlatayım sana:

Yine 1956 yıllarındayız. Erzincan'da vaiz efendiye götürdüm bir risale verdim. Vazifem dağıtmak yani... Akşam namazından sonra karanlık bastığında kitabı koynuma, pardösümün altına sokmuş öyle götürmüştüm evine. "Hele gel içeriye" dedi. Girdim, kitabı verdim. Vaiz efendi: "Oku bakalım, dinleyelim" dedi. "Ben okumasını bilmem" dedim. Kitap Osmanlıca Asa-yı Mûsa. "Hocam siz okuyun da ben dinleyeyim" dedim. Asa-yı Mûsa'dan okudu birazcık. Dedim: "Hocam bu Mûsa kim?" (Hekimoğlu ağabey gülüyor) Allah! Allah! Dedi adam. Sonra: "Şu hale bak. Adam Mûsa aleyhisselamı tanımıyor, yazıyı okuyamıyor, hapse girmeyi göze almış risale dağıtıyor. Aman ya Rabbi... Kardeşim benim bu işlere aklım ermez. Ne yaparsanız yapın, hiç görüşmemiş olalım. Bana kitap verdiğini kimseye söyleme" dedi. Korkuyorlardı... Bu sevk-i ilahidir... Bu istihdam-ı ilahidir...

AĞABEYLER, ÜSTAD'TAN SADAKAT DERSİNİ ALMIŞLAR, ONLAR FARKLI...

Ankara'da vazife yaparken Bayram Yüksel ağabeyle beraber Ankara'da gezer dersane arardık, kiralık ev. Yayan... O mübarek hiç yorulmazdı, ben çok yorulurdum. Bir gün dedim ki: "Bayram ağabey, ben sana dersaneler için maddeten yardım etmek istiyordum, fakat edemedim. Yazdığım kitaplardan Minyeli Abdullah'ı sana vereyim, sen bastır, sat, parasını hizmette kullan." Dedi: "Kardeşim, Kur'an Allah'ın kitabıdır. Ben Kur'an bile basmıyorum ki bütün gücümü Risale-i Nur'a vereyim. Kur'anı başka Müslümanlar bastırıyor. Biz Risale-i Nur'dan başka bir şeyle meşgul olamayız." Ve kabul etmedi... Onlar Üstad'tan sadakat dersini almışlar, onlar farklı... Bu kesin... Maaş yok... Para yok... Ama koşturuyorlar her gün... Devamlı koşturuyorlar... Böyle sadıktılar onlar...

'MİNYELİ ABDULLAH' GİBİ MİSİRLİLER DA 'ANKARALI ABDULLAH' ROMANI YAZABİLİRLER

Minye¹, Mısır'da Nil nehri kenarında olan bir şehirdir. Minye'yi ben de bilmiyordum. 1967'de kitabı yazmaya başlayacağım zaman atlası önüme koydum, herkesin telaffuz edebileceği, Arapça bir kelime aradım, isim olarak. En iyisi "Minye" diye düşündüm. Çok kolay telaffuz ediliyor ve Arap memleketi orası. Minyeli Abdullah'ı öyle yazdık. Arabistan'dan Mısır elçiliğe ait birisi geldi; "Siz Türkiye'deki olayları Mısır'a yükleyip anlattınız. Biz de Minyeli Abdullah'ı, Ankaralı Abdullah diye yazacağız" dedi. "Yazın, ne yapayım bir şey demem" dedim...

¹ **El-Minye** ya da kısaca **Minye**, orta Mısır'da Nil ırmağının batı kıyısında bulunan bir kenttir. Kahire'nin takriben 250 km güneyinde yer almaktadır. Aynı zamanda Mısır'ın Minye ilinin idari merkezidir. Nüfusu 2006 sayımına göre 240.000 kadardır. Kent Yahuda'nın İncili'nin bulunduğu yerdir. Nüfusunun yaklaşık olarak yarısı Hıristiyan Kıpti kökenlidir. (Vikipedi Özgür Ansiklopedi)